
HİKÂYE SATAN TAVŞAN
ilk genç
timaş
HAMZA ÇELİKEL
ÇİZER: ESRA BURAK

iyi ki kitaplarım var...

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2023

HİKAYE SATAN TAVŞAN

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Uzman Editör	Yalçın Yaman
Yardımcı Editör	Feride Büşra Bayyiğit
Kapak Tasarım	Esra Burak

1. Baskı	Mayıs 2024
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-625-98346-1-0

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8 Üsküdar/İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	bilgi@timasilkgenc.com

Baskı ve Cilt	WPC Matbaacılık
Sertifika No	50884
Adres	Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1 Esenyurt / İstanbul
Tel	(0212) 886 83 30

TİMAŞ İLK GENÇ / 5816
ÖZGÜR ROMANLAR/ 68
Raf: 10+ Roman Öykü
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2022 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

MASALCI TAVŞAN'IN ZENGİNLİĞİ ZEKÂSINDAN MI YOKSA KURNAZLIĞINDAN MI GELİYORDU?

Kumsal hınca hınç hayvan kalabalığıyla doluydu. Kimler yoktu ki içlerinde; kanadı kırılmış ötleğenler, gagası yamulmuş ağaçkakanlar, kabuğu çatlamış kaplumbağalar, bir baston yardımıyla ancak ayakta durabilen kangurular ve dünyaya kuyruğundan yoksun gelen tilkiler gibi kendini bir yönüyle eksik gören yüzlerce hayvanın bu kumsalda olduğunu pekâlâ söyleyebiliriz.

Bu hayvanların çıkardığı sesler her yeri kaplamıştı. Hepsi bir an önce iskeleye çıkmak ve okyanusa açılacak ilk sandalda yerlerini almak için birbirini itip çekiştiriyordu; ayağı ezilenlerin, üstüne basılıp geçilenlerin, kolları mıncıklanan

hayvanların çığlıkları okyan5usun dev dalgalarının sesini bile bastırıyordu.

Mori Adası'na yolculuğu düzenleyecek olan Masalcı Tavşan, iskelenin başındaydı. Bir eliyle megafonu tutuyor, öteki eliyle de iskeleye çıkmak isteyenleri ittiriyordu. Su yeşili renginde olan balıkçı şapkasının iki deliğinden fırlayan kulakları da bir o yana bir bu yana oynayıp duruyordu.

Doğrusu Masalcı Tavşan, kalabalığı sakinleştirecek o "sihirli" cümleyi çok iyi biliyordu. Üstelik iskelede görevli olan yardımcılarından iki sincabın onca ısrarına, kendisini çekiştirip durmalarına rağmen kalabalığı sakinleştirecek o "sihirli" cümleyi bir türlü söylemiyordu. Masalcı Tavşan'ın kumsaldaki kargaşaya böyle kayıtsız kalması belki görmezden gelinebilirdi fakat hayvanların çığlıklarına zaman zaman gülmesi ve yüzünde hiç eksilmeyen o mutluluk ifadesi doğrusu olacak şey değildi.

Her ne kadar kimileri, kendisi için "Ticarete pek yatkın zekâsı var." diye övgüler düzse de bu üzerinde düşünülmesi gereken bir sözdü. Çünkü kimilerine göre de "Bunun zekâyla ne ilgisi var, olsa olsa kurnazlığından. Kendinden başkasını

düşündüğü yok!" denilerek kurnazlığıyla suçlanıyordu.

Masalcı Tavşan, yaşanan bu kargaşaya elbette müdahale edecekti fakat ona kalırsa bunun hiç zamanı değildi. Kumsaldaki bu çığlıkların, bağrışmaların, öfke patlamalarının kulağında giderek büyümesini bekliyordu. Böylece Mori Adası'na gitmekte kararsız kalan kumsalın öteki tarafındaki hayvanların da ilgisini çekmek istiyordu. Takım arkadaşlarıyla yaptığı toplantılarda, "Reklamın iyisi veya kötüsü olmaz." sözünü bu yüzden hiç dilinden düşürmezdi. Şimdi de kumsalda bunu uygulamalı olarak ekibine gösteriyordu. Böylece bu çığlıklar, bu bağrışlar sayesinde kulübelerden bozma oteli tıka basa dolacaktı.

Nihayet Masalcı Tavşan, kumsaldaki bu seslerin etrafta yeterince duyulduğunu düşündü. Sıkı sıkıya tuttuğu megafonu ağzına yasladı ve kumsaldaki kalabalığı suspus edecek o "sihirli" cümleyi söyleyiverdi:

"Biliyorum, Mori Adası'na gitmek istiyorsunuz."

Gerçekten de her şey tam olarak Masalcı'nın düşündüğü gibi oldu. Sesler jilet gibi bir anda kesilmiş, herkes olduğu yere zınk diye yapışıp kal-

mıştı. Hayvanlar, Masalcı'dan bekledikleri ikinci cümleyi duymak için ağzının içine bakıyorlardı. Çünkü Mori Adası'na gitmek, kumsaldaki hayvanların en büyük hayaliydi.

Masalcı Tavşan'ın kumsaldaki müşterileri, kilometrelerce yol tepip bu kumsala gelmişlerdi. Üstelik bu hayvanların bazıları vardı ki onlar dünyanın öteki köşesinden binbir tehlikeyi göze alarak bu zorlu yolculuğa atılmışlardı. Sandala binmek için sırasını bekleyen, dünyaya kuyruksuz olarak gelen kutup tilkisi ile boynuzları hiç çıkmayan erkek Karibu geyiği böyle uzun yol tepen hayvanlardandı. Artık yaşadıkları yerlerde başlarına neler geldiyse; buraya kadar bütün tehlikeleri göze alarak, üstelik çabucak buraya varmak için keçi yollarına sapıp aslanların, kurtların ve bazen de susuzluklarını gidermek için nehir kenarlarına yanaştıklarında timsahların ağzında yem olma pahasına böyle bir tehlikeli yolculuğa girişmişlerdi. Neyse ki zorlukların üstesinden kıvrak zekâlarının yardımı ve talihlerinin yolunda gitmesiyle sağ salim bu kumsala kadar gelebilmişlerdi.

Doğrusu, yeryüzünde Masalcı Tavşan ve otelinin namı alıp başını yürümüştü. Öyle ki dünyadaki en umutsuz hayvanların, kervan geçmez kuş

uçmaz yerlerdeki kertenkelelerin bile kulağına çalınmıştı. Onca yolu kat ettikten sonra buraya gelen hayvanlar, Masalcı Tavşan ve ekibinin yıllar önce inşa edip işlettiği sıra sıra dizili kulübelerden bozma otelinde kalmak koşuluyla bu okyanus yolculuğuna katılabiliyordu. Mori Adası'na, su yeşili sandallarla yapılan yolculuk bedavaydı fakat müşteriler otelde kaldıkları her gece için bir gümüş para vermeyi göze aldıklarında...

Kumsalda toplanan otelin müşterileri, geldikleri yerlerde, bedenlerindeki farklılık nedeniyle hem kendi türleri hem de öteki hayvanlar tarafından itilip kakılmış, küçümsenmiş ve alay edilmiş canlılardı.

Günlerini mutsuzluk ve üzüntü içinde geçiren bu zavallı hayvanların başlarına gelenler canlarına tak etmişti artık. Ta ki Mori Adası'yla ilgili söylentiler yayılıncaya kadar! Bu adayla ilgili mucizeleri duyduklarında sorgusuz sualsiz bir hayale kendilerini kaptırıp gitmişlerdi. Kendi bedenleriyle ilgili hayallerdi bunlar. Kimileri hayallerinde hiç yorulmadan koşabildiğini kimileri gökyüzünde hiç yorulmadan kanat çırptığını kimileri de hızlıca ağaçlara tırmanabildiğini görüyordu…

Bu hayaller zamanla hayvanların kalplerinde önce yeşeren umuda ve sonra bütün bedenlerini saran bir heyecana dönüşmüştü. Artık bu heyecan dizginlenemez bir hâl aldığında kimileri gecenin bir vakti kimileri de güneş yeryüzüne yüzünü gösterir göstermez, neleri var neleri yok, olduğu gibi bırakıp, varsa altın paralarını yoksa gümüş paralarını, olmadı değerli ziynet eşyalarını bellerine veya boyunlarına astıkları keselere bırakıp yola düşmüştüler. Sonunda da soluğu bu kumsalda almışlardı.

Evlerinden yola çıkan bu hayvanların bazılarının yolları kesişirdi. Böylece birlikte yolculuğu tamamlama kararı aldıkları da olurdu. Tabii bu yolculuklarında bazen didişirler bazen zıtlaşırlardı. Bazen güzel güzel sohbet ettikleri gibi bazen de bu yolculuğun kıymeti üzerine birbirlerine sorular sorarlardı. "Mori Adası'na gitmek için çektiğimiz bu çile, aşmak zorunda kaldığımız engeller, karşılaştığımız tehlikeler… Bütün bunların hepsi buna değer mi?" diye sorduklarında birbirlerine hep aynı cevabı verirlerdi. "Kesinlikle buna değer! Çünkü kaybedecek bir şeyimiz yok!"

Bu hayvanlar, "Biz de arkadaşlarımız gibi olmak, fark edilmeden, kimsenin dikkatini çekme-

yecek, sessiz sedasız bir yaşam sürmek istiyoruz." arzusuyla bu kumsala gelmişlerdi. Gerçekten de hayvanların hepsi Mori Adası'ndaki üç bilge kuşun toplantısına katılmak için yanıp tutuşuyordu. Kendileri için verilecek reçeteyi almadan önce sorulan bilmeceyi cevaplamak, onlara kalırsa çocuk oyuncağıydı.

Böylece kendileri için düzenlenecek reçetede yazılanları bir rehber eşliğinde yerine getirmek kalıyordu. Artık arkadaşları gibi görünüyor olacaklarından ötürü, Mori Adası'nda diledikleri gibi yaşayabileceklerdi. Üstelik bu reçeteyle sağlığına kavuşmakla yetinmeyip daha fazlasını isteyenler için ikinci bir şans daha vardı. Sadece bedenlerinin sağlığına kavuşmakla kalmayıp bambaşka bir hayata da sahip olabilirlerdi. Tabii, bu da ancak talihleri yolunda giderse, adadaki gizli ve sihirli bölgeye ulaşmakla olacak şeydi.

Gerçekten de adaya, hemen hemen her gün yağmur yağmaktaydı. Bu yeryüzünün herhangi bir yerine yağan bildiğimiz şeffaf yağmurdandı. Fakat gizli ve sihirli bölgeye ise sadece su yeşili rengindeki yağmur yağıyordu. Doğrusu burası da hemencecik bulunabilecek bir yer değildi. Bu yeri bulmak bir hayvanın başına talih kuşu konmasıyla